

Sygn. akt II Ka 267/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska - spr.

Sędziowie: SSO Karol Skocki

SSO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Andrzeja Nienartowicza Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupcy

del. do PO w Koninie.

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018r.

sprawy **P. W.**

oskarżonego z art.56§1k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 25 czerwca 2018r. sygn. akt II K1526/16

- I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w punktach 2 i 4 orzeczenia dotyczące przepadków równowartości korzyści majątkowej oraz obniża orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie 6 karę łączną grzywny do wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych.
- II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.
- III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Anna Klimas Agata Wilczewska Karol Skocki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 1526/16, oskarżonego P. W. uznał za winnego tego, że w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 3 lutego 2016 r. w K., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży samochodów używanych, części samochodowych używanych, stelaży, usług transportowych, wynajmu busów pod nazwą (...) P. W., podlegając opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, składając organowi podatkowemu- Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w K. - deklaracje podatkowe VAT-7 za miesiące od lutego 2014 r. do grudnia 2014 r. oraz od stycznia 2015 r. do lipca 2015 r., a następnie od września 2015 r. do grudnia 2015 r. podał, w nich nieprawdę poprzez bezpodstawne odliczenie podatku naliczonego w wys. 686.804 zł za 2014 r. i w wys. 908.386 zł za 2015 r., do czego nie był uprawniony z uwagi na brak faktur zakupu towarów i usług, działając tym samym wbrew przepisom art, 86 ust. 1,

ust. 2 pkt 1, lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.), zgodnie z którymi kwotę podatku naliczonego stanowi suma kwot podatku określonych w fakturach otrzymanych przez podatnika z tytułu nabycia towarów i usług, skutkiem czego naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w łącznej wysokości 1.595.190 zł, przy czym wartość tego uszczuplenia jest duża i w rzeczywistości ten uszczerbek finansowy nastąpił tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. w zw.

z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł.

Na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 1.595.190 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżonego P. W. uznał za winnego tego, że w okresie od 30 kwietnia 2015 r. do 26 kwietnia 2016 r. w K., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży samochodów używanych, części samochodowych używanych, stelaży, usług transportowych, wynajmu busów pod nazwą (...) P. W., podlegając opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych uchylając się od opodatkowania nie ujawnił właściwemu organowi podatkowemu - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w K. - podstawy opodatkowania w wysokości 387.516 zł poprzez nie złożenie zeznania podatkowego PIT - 36 o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2014 i nie wykazanie należnego podatku dochodowego do wpłaty, przez co naraził podatek dochodowy od osób fizycznych na uszczuplenie w wys. 111.475 zł, w konsekwencji do tego uszczuplenia podatkowego doszło, którym to czynem naruszone zostały przepisy art. 14 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.), tj. popełnienia przestępstwa z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł

Na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 111.475 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżonego P. W. uznał za winnego tego, że w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r.

w miejscowości (...) woj. (...), tj. w miejscu wskazanym jako miejsce prowadzenia i przechowywania ksiąg podatkowych, prowadząc działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży samochodów używanych, części samochodowych używanych, stelaży, usług transportowych, wynajmu busów pod nazwą (...) P. W., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) nie prowadził ewidencji sprzedaży oraz ewidencji zakupów dla potrzeb podatku od towarów i usług oraz w okresie od 1 stycznia 2014 do 31 grudnia 2014 r., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) nie prowadził podatkowej księgi przychodów i rozchodów tj. popełnienia przestępstwa z art. z art. 60 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł.

Na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. Sąd połączył orzeczone kary grzywny i wymierzył oskarżonemu karę łączną 650 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł.

Nadto Sąd, na podstawie art. 34 § 2 i 4 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej ze sprzedażą samochodów i części samochodowych przez okres 3 lat od uprawomocnienia się wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych, na korzyść P. W.. Na podstawie art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego – art. 33 § 1 k.k.s. w zw. z art. 33 § 6 k.k.s. poprzez jego błędne zastosowanie i orzeczenie w pkt. 2 i 4 części rozstrzygającej wyroku od oskarżonego P. W. na rzecz Skarbu Państwa przepadku równowartości korzyści majątkowych w kwotach odpowiednio: 1.595.190 zł

i 111.475 zł, podczas gdy orzeczenie zapadłe w sprawie o przestępstwo skarbowe nie zwalnia od obowiązku uiszczenia należności publicznoprawnej,

a zatem w/w kwoty wraz z odsetkami – na podstawie art. 15 § 1 k.k.s., podlegają zwrotowi na rzecz Skarbu Państwa,

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 3 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Koninie wbrew nakazom wynikającym w tym zakresie z w/w przepisu, przejawiające się w całkowitym pominięciu odniesienia się do wyjaśnienia podstawy prawnej zastosowanych wobec P. W. środków karnych w postaci orzeczenia oskarżonego przepadków równowartości korzyści majątkowych w pkt., 2 i 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz nie wskazania jakimi przesłankami kierował się Sąd Rejonowy w Koninie orzekając w/w środki karne, zarówno co do zasady jak i wysokości, co w konsekwencji uniemożliwiło kontrolę prawidłowości zastosowania tych środków karnych.

Podnosząc te zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie środków karnych przepadku równowartości korzyści majątkowej

i orzeczenie wobec oskarżonego P. W. obowiązku zapłaty należnych podatków na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 1.595.190 zł tytułem podatku od towarów i usług oraz 111.475 zł tytułem podatku dochodowego od osób fizycznych raz z odsetkami w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratura okazała się częściowo zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o środkach karnych. Skutkowała nadto obniżeniem wymiaru kary łącznej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego.

Na wstępie należy podnieść, że skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, ani zastosowanych do przypisanych oskarżonemu czynów kwalifikacji prawnych. Treść postawionych zarzutów oraz uzasadnienie apelacji wskazują, że kwestionowane są wyłącznie rozstrzygnięcia co do orzeczenia wobec oskarżonego środków karnych w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonego, orzeczonych w pkt. 2 i 4 wyroku oraz sposób uzasadnienia tych decyzji Sądu.

W ocenie Sądu odwoławczego wystarczające będzie zatem wskazanie, że Sąd I instancji w sposób właściwy, a mianowicie wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonego. Ocena materiału dowodowego dokonana została przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 k.p.k. i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

W powyższym zakresie Sąd swoje stanowisko w sposób szczegółowy i przekonywujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu.

Rację ma jednak prokurator w zakresie w jakim domaga się uchylenia orzeczonych wobec oskarżonego, na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. w pkt. 2 i 4 wyroku, środków karnych w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowych.

Co do zasady, zgodnie z art. 15 § 1 k.k.s., orzeczenie zapadłe w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe nie zwalnia od obowiązku uiszczenia należności publicznoprawnej. Jedynie w razie orzeczenia przepadku przedmiotów, ściągnięcia ich równowartości pieniężnej lub obowiązku uiszczenia ich równowartości pieniężnej wygasa obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej dotyczącej tych przedmiotów – art. 15 § 2 k.k.s.. Zauważyć zatem trzeba, że orzeczony wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowych (art. 33 § 1

k.k.s.), nie jest żadnym ze środków wymienionych w w/w art. 15 § 2 k.k.s. Przepis ten wyraźnie odwołuje się bowiem do przypadku przedmiotów, ściągania równowartości tego przypadku lub obowiązku regulowania owej równowartości, a przypadek korzyści majątkowej i ściąganie równowartości takiego przypadku to odrębne środki karne wskazane w art. 22 § 2 pkt. 4 i 4a k.k.s. Odnośnie zaś obowiązku uiszczenia równowartości przedmiotów przypadku, jest on ustalany przy czynnym żalu (art. 16 § 2 k.k.s.) i przy dobrowolnym poddawaniu się odpowiedzialności (art. 17 § 1 pkt. 3 k.k.s.) w razie niemożności złożenia przedmiotów przypadku (tak T. Grzegorzczak w: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. IV, LEX 2009, teza 4 do art. 15). Zaistniała zatem sytuacja w której, na skutek orzeczenia w pkt. 2 i 4 wyroku przypadku uregulowanego w art. 33 § 1 k.k.s., oskarżony został zobowiązany do zwrotu równowartości uszczupień w wysokości wskazanej w opisach przypisanych mu przestępstw, pomimo iż ciąży na nim obowiązek zwrotu tych kwot w oparciu o przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

o podatku dochodowym od towarów i usług, ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz wyniki kontroli podatkowej. W istocie doszło więc do podwójnego obciążenia oskarżonego, czemu przecież przeciwdziałać ma art. 15 § 2 k.k.s. Zachodziła zatem konieczność zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zawartych w pkt. 2 i 4 wyroku, orzeczeń dotyczących przypadku równowartości korzyści majątkowej.

Za takim rozstrzygnięciem, na co słusznie wskazał prokurator, przemawiał również brak szczegółowego wyjaśnienia przez Sąd Rejonowy podstawy prawnej orzeczonego przypadku. Uchybienie to nie miało jednak wpływu na treść wyroku, a to z tego względu, że uzasadnienie sporządzane jest już po jego ogłoszeniu. Jeśli zaś chodzi o rozważania co do wysokości przypadku równowartości korzyści majątkowych, to wskazać należy, że co od zasady winny one być zawarte w części dotyczącej ustaleń faktycznych. Przypomnieć zatem należy, że prokurator wniósł o sporządzenie uzasadnienia w części orzeczonych wobec oskarżonego środków karnych, o których Sąd rozstrzygnął w pkt. 2 i 4 wyroku.

Myli się jednak prokurator wskazując na rozprawie, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza wskazana w pkt. 439 § 1 pkt. 5 k.p.k. Sytuacja taka miałaby bowiem miejsce jedynie wtedy, gdyby orzeczono karę, środek karny, środek kompensacyjny lub środek zabezpieczający nieznanie ustawie, a więc w ogóle ustawą nieprzewidziane (pos. SN z 20.09.2017 r., III KK 287/17). Sąd Rejonowy orzekł natomiast (choć jak wskazano powyżej niezasadnie), środek karny wskazany

w art. 33 § 1 zd. 2 k.k.s., a więc znajdujący się w ustawie karnej na podstawie której orzekał. Co prawda Sąd użył określenia „przypadek równowartości korzyści majątkowej”, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o środek wymieniony w w/w przepisie. Pamiętać bowiem należy, że rozwiązania przyjęte w art. 33 k.k.s. są wzorowane na rozwiązaniach z art. 45 k.k. (w przepisie art. 45 § 1 k.k. wprost wskazuje się natomiast na „przypadek równowartości”). To z tego względu sądy powszechne nierzadko orzekając na podstawie art. 33 § 1 k.k.s., zamiast użycia określenia ustawowego tj. „ściągania równowartości pieniężnej przypadku korzyści majątkowej” wskazują właśnie na „przypadek równowartości korzyści majątkowej” (patrz: wyr. SA we Wrocławiu z 20.01.2015 r., II AKa 422/14; wyr. SA w Poznaniu z 19.11.2013 r., II AKa 116/13).

Wobec oskarżonego nie mógł natomiast znaleźć zastosowania obowiązek przewidziany w art. 41 § 2 k.k.s. (ewentualnie art. 41 § 4 k.k.s.), albowiem Sąd nie umorzył warunkowo postępowania karnego, nie zawiesił warunkowo wykonania kary ani nie dokonał warunkowego zwolnienia. Tylko zaś w tych przypadkach można nałożyć na sprawcę obowiązek przewidziany w w/w przepisie.

Przypomnieć także trzeba, że wniosek prokuratora o sporządzenie pisemnych motywów wyroku dotyczył ściśle określonych rozstrzygnięć tj. orzeczenia środków karnych w oparciu o art. 33 § 1 k.k.s., zawartych w pkt. 2 i 4 wyroku. W tej sytuacji zarzuty i wniosek o orzeczenie obowiązku na podstawie art. 41 § 2 i 4 k.k.s. należało uznać za niedopuszczalne i nie podlegające rozpoznaniu, a to z tego względu, że wykraczały poza zakres wniosku o uzasadnienie (post. SN z 13.06.2017 r., V KK 480/16, OSNKW 2017/9, poz. 55).

Sąd odwoławczy dokonując kontroli zaskarżonego orzeczenia poddał analizie także inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku, ustalając czy ich utrzymanie w mocy nie byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 440 k.p.k.).

Sąd Okręgowy nie dopatrył się, by w niniejszej sprawie zachodziła podstawa do zmiany wyroku, przewidziana w art. 438 pkt 4 k.p.k., co do jednostkowych kar grzywny wymierzonych wobec oskarżonego. Pamiętać bowiem trzeba, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu w/w przepisu można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 13 k.k.s. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd I instancji wymierzając wobec P. W. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny po 70 zł każda stawka za czyn z pkt. 1 wyroku, 500 stawek dziennych grzywny po 70 zł każda stawka za czyn z pkt. 3 wyroku i 80 stawek dziennych grzywny po 70 zł każda stawka za czyn z pkt. 5 wyroku uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskazaniem, co do ich wymiaru bacząc, aby granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone, czego dowodem jest treść pisemnych motywów wyroku (s. 12-15 uzasadnienia wyroku). Zbędne jest zatem ich powielanie.

Za zbyt surową należało natomiast uznać wymierzoną wobec oskarżonego w pkt. 6 wyroku karę łączną grzywny.

Granice kary łącznej określa art. 39 § 1 k.k.s. zgodnie z którym sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. W przepisie art. 20 § 2 k.k.s. w oparciu o który stosuje się odpowiednio wskazane w nim przepisy kodeksu karnego, nie wymienia się art. 85a § 1 k.k. W tej sytuacji należy przyjąć, że wymiar kary łącznej na gruncie kodeksu karnego skarbowego winien być określany przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (wyr. SN z 25.10.1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Wyznaczany przy zastosowaniu art. 39 § 1 k.k.s. dolny próg kary łącznej wynosił 500 stawek dziennych grzywny, zaś górny 1080 stawek dziennych grzywny.

W świetle powyższych okoliczności, dokonując analizy związków między poszczególnymi czynami P. W., których dotyczy niniejsza kara łączna, wymaga zaznaczenia, że czas popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw w znacznej mierze pokrywa się (czyn z pkt. 1 wyroku popełniony został od 01.04.2014 r. do 03.02.2016 r.; czyn z pkt. 3 wyroku od 30.04.2015 r. do 26.04.2016 r.; czyn z pkt. 5 wyroku od 01.01.2014 r. do 31.12.2015 r.). Nadto są to przestępstwa godzące w to samo dobro prawne tj. zostały popełnione przeciwko obowiązkom podatkowym, a nadto wynikają z tożsamyh działań oskarżonego (prowadzenie działalności gospodarczej powodowało powstawanie obowiązku rozliczenia się przez P. W. z podatku od towarów i usług, podatku dochodowego od osób fizycznych oraz prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów). Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. 6 wyroku kary łącznej grzywny do wysokości 500 stawek dziennych. W orzecznictwie ugruntowane jest bowiem stanowisko, że gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy, uzasadnione jest zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu już bowiem wymiar najsurowszej z orzeczonych kar jednostkowych grzywny winien spełnić zarówno cele wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa, uwzględnia bliski związek podmiotowo-przedmiotowy popełnionych przestępstw. Kara ta jest również adekwatna do sumy szkodliwości społecznej czynów oskarżonego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 440 k.p.k. (w zakresie obniżenia kary łącznej grzywny) oraz na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. (w zakresie uchylenia środków karnych orzeczonych w pkt. 2 i 4 wyroku Sądu Rejonowego), orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze mając na uwadze zasadność wniesionej apelacji oraz jego aktualną sytuację materialną.

Anna Klimas Agata Wilczewska Karol Skocki